

SVĚTOVÁ
PRÓZA

Letní

Jaap
Robben

srst

VYŠEHRAĐ

Letní srst

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Jaap Robben
Letní srst – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

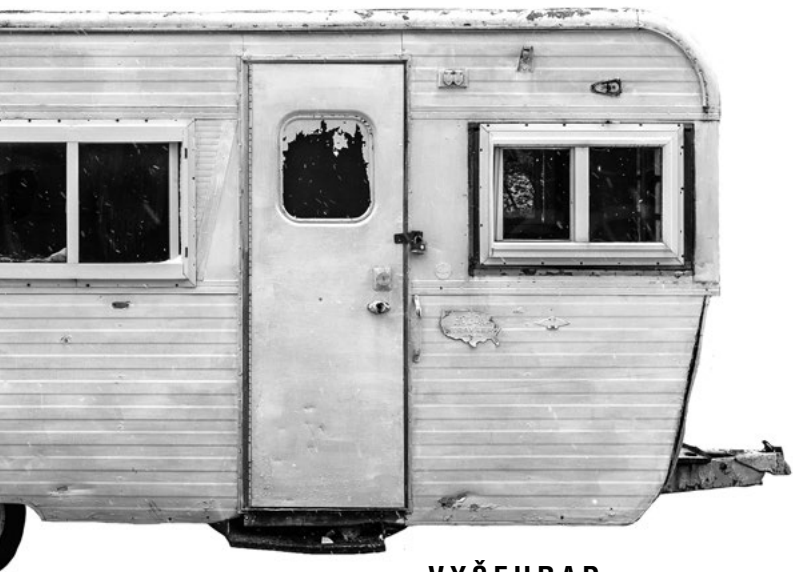
ALBATROS **MEDIA**

Letní srst
Jaap Robben

Letní srst *Jaap Robben*

VYŠEHRAĐ

Pro mého drahého Midase

1

Myslel jsem, že se jdeme jen tak projet. Stébla sena nám vanou naproti a létají otevřenými okny dovnitř do našeho pickupu. Jsou žně, jenže ne pro nás. Na korbě chrastí rezivé topenářské trubky a plášť pračky, který jsme včera vytáhli z pangejtu. Táta zatáčí a zastavuje u pumpy.

„Dáš si něco?“ ptá se, když tankuje plnou. To jde jen o pondělcích, protože pracuje Benoit. Jeho šéf už nám nic neprodá. Zákazníci jako my ho stojí jenom peníze, tvrdí.

Kolem prorachotí nákladák s balíky sena a rozechvěje vybledlou plachtu s reklamou na kávu, která je tu pořád v akci. Kafe páchne, jako by do něj rozemleli střešní krytinu.

„Ahoj,“ říká Benoitovi. Zvonek se pronikavě rozřinčí.

„Vy už sem nesmíte,“ odpovídá Benoit ze skleněné kabiny. Pusu dává moc blízko k mikrofonu. „Už jsem ti to říkal i minule.“

Ukážu na pokladnu, u uší dělám posunky, že mu není rozumět. „Povídám, že vy sem...“ Vrtím hlavou, znovu si ukazuju na uši. Kolem pokladny má vyskládané pytle s dřevěným uhlím, takže to vypadá, jako by se před námi zabarikádoval. V kbelících vedle skomírají kytice. Otálím u chladničky s plechovkami energetických nápojů. Benoit se mě snaží sledovat přes vyboulené zrcadlo na stropě. Zvoneček u dveří se znovu rozřinčí.

„Benoite!“ zvolá táta velkoryse.

„Už jsem říkal Brianovi, že vám nic...“

„Namarkuj mi k tomu ještě tohle.“ Táta vytahuje z koše s akčním zbožím obrovské čokoládové vejce. „Dáreček pro bráchu.“

„My jedeme za Lucienem?“

Táta přitiskne cenovku na bezpečnostní sklo. „A půlku mi z toho odečti,“ říká a slupuje velkou červenou samolepku. „I když ta na tom může zůstat. Tvůj brácha si jí stejně nevšimne.“

„No jo,“ koktá Benoit a vyťukává na pokladně částku se slevou.

„Dej mi na to pořádnou modrou mašli, to se jeho bráchovi bude líbit.“

„Zboží v akci bohužel dárkově balit nesmím.“

„Mašle může bejt klidně i červená.“

„Říkám, že ti to zabalit nesmím.“

„Dáš si taky něco?“ volá na mě táta.

Vrtím hlavou.

„Kolik ti dám?“

Benoit polkne, čučí na pokladnu. „Vychází to na třicet osm dvacet...“

„Tady máš.“ Táta vytáhne z náprsní kapsy kožené bundy hrst mincí a vysype ji do přihrádky pod sklem. „A navrch dostaneš tohle.“ Z kapsy u kalhoty vyloví bankovku, kterou pečlivě rozloží a uhladí. „Že mi to vajíčko hezky ozdobíš?“

„Nejdřív si to musím přepočítat.“

„Dost spěcháme.“

Benoit začne nervózně třídit mince.

• • •

Než dojdeme k autu, umaže čokoláda celofán. Táta rázuje přede mnou. Modrá stuha za ním vlaje. „Trochu přidej, Bráji.“

„Ale jedeme za Lucienem, že jo?“

Benoit vyšel ven. „Chybí mi sedm dvacet.“

Táta se otočí, ale pokračuje v chůzi k autu pozadu. „Spočítals to pořádně?“

„Nedal jsi mi dost.“

„To se mi nezdá.“ Táta nasadí překvapený výraz. „A trochu spěcháme. Jeho brácha čeká.“

„Musím to nahlásit.“

„Ale, ale, to jsou mi silný výrazy. Takhle se chováš k veřejným zákazníkům?“ Táta zpomalí. „Zbytek ti sem hodím zítra.“

„To tady nebudu.“

„No jo.“ Táta se zakření. „Tak mě halt budeš muset založit.“

• • •

Vyjedeme na silnici, Benoit stojí u dveří. Táta mu přátelsky mává, zvedá palec. Benoit mu na pozdrav odpovídá pozvednutím ruky.

„Proč jedeme za Lucienem?“

„Říkal jsem si, proč ne.“

Můj brácha bydlí v posteli půl hodiny jízdy od našeho karavanu. Naposledy, co jsme se za ním zastavili, to bylo před jeho šestnáctinami a předtím jsme tam museli být někdy kolem Vánoc. Pamatuju si hlavně, že spal. Když se konečně probudil, koukal se jen na blyštivý vánoční řetěz, který mu visel u okna a pohupoval se nad radiátorem. Nikdy nechodíme přesně o Vánocích nebo v den jeho narozenin, abychom nenarazili na mámu. I teď doufám, že na parkovišti nestojí její auto.

• • •

Vedle hlavního vchodu na nás civí kluk s vypoulenýma očima, jeho obličej z větší části zabírá čelo. Z otvorů v kožené přilbě mu čouhají tmavé vlasy. Dívá se přísně, jako by věděl, že jsme už dlouho na návštěvě nebyli. Jakmile vejdem

do budovy, vždycky znervózním. Bojím se, že se Lucien třeba zlobí, že jsme za ním tak dlouho nebyli, nebo že se s ním stalo něco, o čem nevíme. Ale hlavně proto, že tohle je spíš mámino teritorium než naše.

Bílé zdi jsou do výše pasu poškrábané, počárané a omláčené od kolečkových křesel, vozíků a pojízdných lůžek. Po celé délce chodby stojí zaparkované invalidní vozíky se všemi možnými nástavci. Dál vozíček s odpadkovým pytle, plnými podnosy a zamatlanými talíři. Na modré žíněnce v jedné cvičebně leží kluk a naříká do stropu. Nohy má vytočené do nepochopitelných úhlů, jako by vlastně patřily k jinému tělu a k jeho trupu je někdo přišel až později. S rozpaženými rukama čeká na někoho, kdo má vypadnout ze stropního podhledu a on ho má chytit do své náruče.

„Bráji!“ Táta je už na konci chodby. „Koukej na tohle.“ Automatické lítací dveře se chtějí neustále zavřít, ale jak před nimi stojí, hned se zase rozletí. Za ním nám socha panenky Marie naznačuje, že nemáme spěchat, i když jsou tu všichni jak zpomalený film.

„Lucienův pokoj byl přeci tamhle, ne?“ Napříč boční chodbou je napnutá stěna z matné fólie. Když se někde v budově otevrou dveře nebo okno, fólie se s plácnutím vcucne dozadu a hned nato se zase vypoulí. Za fólií se vrtá. Nějaká silueta tlačí kolečko.

„Copak se přestěhoval? To přeci nejde, to by nám máma musela dát vědět.“ V pěsti mu šustí celofán čokoládového vajíčka.

„Nebude tady někde?“ Díváme se na jmenovky náhodných pokojů, za jedněmi dveřmi někdo kvílí. „Zeptáme se na recepci, jo?“

• • •

„Kam se poděl Lucien?“ Táta postaví čokoládové vejce na pult. „Jeho pokoj je v čudu a nám nikdo nic neřek.“

„Momentík,“ odvěti žena. „Jen co to dopíšu.“ Podle jmenovky se jmenuje Esmée. Její halenka skrývá ten typ prsou, o jakém bude táta za chvíli vtípkovat. Oči se mu lesknou. Esmée udeří ukazovákem do enteru, odsune kancelářskou židli dozadu a laskavě na nás pohlédne.

„Jdem na návštěvu za Lucienem.“

„Lucienem Chevalierem?“

„Je to jeho brácha.“

„Bratr... ano?“ říká Esmée, ale nedívá se na mě. „A kdo jste vy?“

„Já jsem táta.“

„Ano, ovšem.“

„Eště tu je?“

„Jistě. Lucien leží dočasně na sto šestce. Kvůli přestavbám jsme museli provést nějaké interní přesuny.“ Než se stačíme zeptat, kde to je, vysvětlí nám, kudy tam máme jít: „Touhle chodbou, pak druhou doleva a jsou to třetí dveře napravo.“

„Fajn,“ říká táta, pohledem jí šlehne po prsou. Nejspíš už si v duchu formuje nějaký vtípek, protože se pochechtává. Prsty si ťukne do spánku. „Tak zatím.“

• • •

V každé chodbě visí koláž namalovaných superhrdinů s obličejem obyvatel na pasové fotografii. „Člověče, člověče,“ řehní se táta. „To byly ale dudy.“

„Co?“

„Mezi ty kozy by si jeden hnedka lehl.“

„Sto jedna,“ čtu nahlas. „Tady je sto trojka. Musíme hledat na druhý straně.“

„Uvidíme,“ mumlá táta. „Když bude spát, zůstanem tu jen chvílku.“

Lucienova jmenovka je ozdobená žlutými a modrými čmáranci, asi mu někdo z vedení vtiskl fixu do dlaně.

„Jasný?“ Táta už má ruku na klice a dívá se na mě. „Bráji?“

Přikývnu. Rozrazí dveře se srdnatostí, s níž mi dřív trhal vyviklané mléčné zuby. Zatažené lamely ťukají o otevřené okno. Na provázku ze stropu visí krepoví ptáci. Pod nimi leží Lucien. Nepoddajné vlasy mu jako vždy neučesatelně trčí z týlu. Dolní končetiny leží natažené na dece, trup a obličej má od nás odvrácený. Od naší poslední návštěvy zase povyrostl směrem k pelestem. Mění se v drobnostech. Plnější obočí. Vyšpulenější spodní ret jako nádobka na svěcenou vodu. Pupínky tam, kde mu začínají vlasy.

„Luciene?“ Pootevřou se mu oči. V koutku má žlutý drobek ospalku. Naše máma by mu ho hned smetla.

„Ty jsi Lucien,“ říkám, abych si vzpomněl sám na sebe. „My jsme zase tady.“ Plácnu se do hrudi. „Brian s tátou.“ Popostoupím o kus dál, aby bylo u postele dost místa pro nás pro oba. Táta ale stejně zůstane stát napůl za mnou. Olizuje si rty, pokašlává, aniž je třeba. Udělám další krok stranou, ukazuju mu, ať si stoupne vedle mě.

„Mně se tady stojí dobře,“ říká a strčí mi do ruky čokoládové vejce. „To máš pro bráchu.“

Už jsem si ho vzal, ale radši bych, aby mu ho dal sám. „Dej mu ho ty,“ šeptám a snažím se vrazit mu ho nazpátek.

„Kdepak. Ty to umíš líp.“ Ruce mu zmizí v kapsách bundy. Lucien po nás pošilhává. Přidržím mu vejce před obličejem. A pak ho postavím na noční stolek; Lucien pochopí, co je to čokoláda, teprve až ji ochutná.

„Už je to nějakých pár měsíců, co?“ Chci se ho někde dotknout, jenom pořádně nevím, kde začít, takže nechám ruce na pelesti. Na magnetické tabuli v hlavě postele se kroutí fotka Luciena na vozíku. Vedle něj sedí na bobku máma. Legíny vysoko vytažené jí dělí břicho na dvě pneumatiky, na hlavě má culík a u sebe už tisíc let stejnou kabelku, kterou svírá v rukou. Nad nimi nová fotka s Didierem. Nechává se od něj obejmout jako na všech fotkách, tiskne tvář k té jeho, aby nám ukázala, jak moc ji má rád. *Didijé*, říká mu táta vždycky rýpavě.

Jejich fotky vždycky pověsí doprostřed. Nad nimi je napůl schovaný skupinový snímek obyvatel s Lucienem mezi nimi. U vchodu do lunaparku. Všichni se koukají do objektivu, až na bráchu. Jediná fotka, na které se usmívá, je ta, na níž mu cizí ruce u tváře přidržují morče.

Vpravo dole visím já. S magnetem přes půl obličeje. Je to ta samá pasová fotka, kterou měla máma za rámečkem v peněžence. Akorát mi vypadl přední zub. Mám učesané nagelované vlasy. Vzpomínám si, že jsem si tehdy připadal velký, měl jsem čerstvě propíchnuté ucho a v něm kroužek. A takový ten myší ocásek vzadu na krku, ale to není na fotce vidět. „Hele,“ říkám Lucienovi. „To jsem byl já.“ Hned cítím ten důvěrně známý ostych z toho, že na něj mluvím. Hlavně proto, že neodpovídá. Dospělým to jde líp, i když to od nich zní, jako by mluvili na psa.

Lucien s otevřenou pusou zírá na papírové ptáky, kteří se pohupují u stropu od té chvíle, co jsme vešli.

„Nepustíme sem trochu světla?“ Táta už tahá za šňůrku lamel. Na všech oknech je pojistka, aby obyvatelé nevypadli ven, takže se dají jen pootevřít. Teď je vidět léto, které není ničemu vzdálenější než Lucienově lůžku. Vlastně celé budově. Podlahy se tu vytírají pachem koupališť.

Lucien zamhouří oči před náhlým světlem, otevře je a zase je přerušovaně mhouří. Pak je znovu nadějně otevře, jako by zapomněl, proč je zavíral.

Na vyprahlém trávníku pod oknem hrají dva obyvatelé tenis. Teda hlavně rozehrávají. Raketami máchají ve vzduchu, vždycky příliš pozdě a každopádně mimo. Hledají molitanový tenisák, seberou ho na nové podání. Oba krčí kolena, dívají se vážně. Jeden svírá v pěstech rukojeť rakety. Druhý raketu odložil a hází míček oběma rukama. Švih. Vedle. Bude někde v křoví.

„Myslím, že brácha by radši spal.“ Táta jemně štípně Luciena do nohou, jediné části těla, kterou má přikrytou, takže

se Luciena dotkne a přesto nedotkne. „Skočím si pro kafe.“ Táta se šourá ke dveřím. „Hned jsem zpátky.“ Překonal rekord, většinou mu trvá déle, než odejde.

„Luciene?“ ptám se. „Chceš čokoládu?“ Mašle je kolem vejce pevně uvázaná, takže ji za něj rozvážu. Šustění celofánu vzbudí Lucienovu pozornost, nadzvedne hlavu z prohlubně v polštáři. „Hele,“ říkám. Klouby prstu roztluču vajíčko na hnědé střepey. „To je pro tebe.“ Podržím mu tupou špičku čokolády před obličejem. „Dáš si?“ Lucien se rozhoupe a já mu pustím kousek čokolády do ústní dutiny. Křivé zuby má menší, než si pamatuju, nejspíš mu povyrostla hlava. Cucá, mlaská a mělní. Mezitím vytrčí předloktí šikmo nahoru a prsty pomalu hraje na klávesy neviditelného klavíru.

„Íc-íc-íc!“ volá našťvaně.

„Chceš ještě víc?“ Škádlivě mu přidržím další kousek čokolády před očima. Rozevře pusku dokořán, až se bojím, že si roztrhne koutky. Takže ho nakrmím. Když ještě bydlel doma, rozuměl jsem z jeho huhlání, co chce říct. Že je na stole jídlo, ke kterému se nemůže dostat. Nebo že vidí vysavač, kterého se bojí.

„Brajén,“ předříkávám. „Řekni ‚Brajén‘. A dostaneš ještě kousek.“ Vylezu na široký parapet. Patami čutám do topení. „Brajén,“ opakuju. „Brá-jén.“

Najednou se rozhoupe tak vehementně, až se kolečka pod jeho lůžkem rozvržou. Lucien napřáhne ruku mým směrem. Prsty míchá vzduch. „Myslíš mě? Ty si na mě pamatuješ?“ Ukážu na sebe na magnetické tabuli. S křečovitým výrazem se snaží podívat vedle mě ven. „Chceš se koukat na tenis?“

Otočím se a leknu se. Nějaká holka přitiskla tvář na sklo. „Kdo to je?“ Otáčí obličej na opačnou tvář a na okně zanechá mastný otisk nosu. Lucien vydává zvuk, jaký jsem ještě neslyšel. Vyje. Holka má vzadu na hlavě culík a záclonky černých vlasů přes uši. Pomalu jazykem olizuje sklo od pylového poprašku. Pak o krok ucouvne, aby si prohlédla výsledek.

Oběma rukama se drží parapetu. „Ty ji znáš?“ Zdá se, že si mě všimla až teď, směje se na mě. Nejsem si jist, jestli tu bydlí, nebo přišla za někým na návštěvu stejně jako já.

„To je tvoje holka?“

Lucien se nadšením zakuckal. V bělmu očí mu naběhnou rudé žilky, dává vzduch.

Holka mu oběma rukama mává. Bouchám Luciena do zad. Pak je chvíli ticho. Holka zase zmizela. Lucien se znovu rozkašle. Rty, bradu a triko má popraskané jablečnou přesnídávkou. „No tak, hlavně se neudus.“ Seberu z nočního stolku pítko a hubičku mu strčím mezi rty. Začne urputně vrtět hlavou. „Klídek, klídek.“ Snaží se pítko od pusy odstrčit. Doufám, že po chodbě náhodou půjde někdo, kdo nám pomůže, protože se Luciena neodvážuju nechat samotného, abych pro někoho došel. Naštěstí se mu hrudník zklidní. Ještě jednou zakašle. „Jsi v pohodě?“ Párkrát něco polkne. Držím mu pítko šikmo u pusy. Cucne si dva doušky a pak odvrátí obličej od hubičky. „Ukaž mi, až budeš zase chtít,“ řeknu a postavím pítko v jeho zorném úhlu na parapet.

„To byla tvoje holka nebo tak něco?“ Dívám se, jestli se náhodou neschovala pod oknem, ale vidím jen řadu mechem porostlých dlaždic a pruh zezelenalého šterku. „Dělá to častěji?“

Žádná odpověď samozřejmě nepřichází.

U dveří se ozve šoupání, čekám tátu s kafem. Nebo někoho z pečovatelů. Klika směřuje šikmo dolů, takže na druhé straně musí někdo být. „Haló?“ zavolám. Zpoza dveří vykoukne olizovačka oken.

„To jsi ty?“ S uchechtnutím zase zaleze.

„Klidně pojď dál.“

Dveře se rozletí. Klika vrazí do zarážky na zdi. „Jsem tady!“ výská s rukama napůl vzpaženými. Vypadá starší než holka, ale ještě to není ženská. Taková holkožena, ale už s prsama. Má na sobě sukni jako širm lampy, pravou nohou šmajdá dovnitř,

takže se zdá, že levačka chce při každém kroku podkopnout pravačku. Zastaví se u Lucienovy postele. S očima upřenýma na mě se mi snaží nakouknout zorničkami do hlavy.

„Já se jmenuju Brian,“ řeknu. „A ty?“

„Šelma.“

„Ahoj, Šelmo.“

„Ne-éééh. Šelma.“

„Šelma?“

„Neopič se! Šéél-ma!“ Prsty si vykasá tričko s myškou Minnie ze sukně a vyhrne si ho až pod bradu. Z černého tílka, které pod ním má, sloupne jmenovku. „Podívej,“ pronese mrzutě. Lepicí strana je chloupkovatě černá. Přilípne si jmenovku zpátky na hrudník a přejíždí po ní. „Musí to lepit.“

„Selma,“ přečtu nahlas.

Pyšně přikývne.

„Ty tu taky bydlíš?“

Nakrabatí čelo. „Jsem tu skoro nová.“

„Jak dlouho tu teda bydlíš?“

„Větší než týden,“ odpoví Selma nečekaně hlasitě. Slova z jejích úst zní kulatěji, než když je vyslovím já.

„Dva týdny?“

„Větší.“

„Měsíc?“

„Asi.“ Nakloní hlavu, dívá se na mě, jako bych já měl znát odpověď. „Předtím jsem bydlela u mojí babičky.“

Lucien se k nám obrátil, jak jen to svedl. „Jeho už znám,“ říká a neohrabaně se kolem mě procpe k posteli. „Máš mě rád, že jo?“ Lucien vyje. „Máš mě rád, že jo?“ Vezme mu obličej do rukou a vyšpulí mu rty jako rybě. Chvilí se obávám, že mu dá pusu. Řasy mu ustrašeně mrkají, když mu palci přejíždí pod očima.

„To mu nedělá dobře,“ řeknu.

„To víš, že jo.“ Selma mu teď tře i zavřené oči. Lucien napíná krční svaly. Jako by jí chtěl obličej vytrhnout z rukou. Zároveň

mu z prstů odchází křeč a rovnají se ze zakřivených větviček do docela normálních prstů. Když mu Selma obličej najednou pustí, spadne Lucien zpátky na polštář.

„Húh-hmmm. Húh-hmm.“ Pusa se mu smíchy zahne jako banán.

„To je můj brácha,“ říkám.

Selma se ke mně otočí a založí si pěsti v bok. Lucien se mezitím houpáním a huhláním snaží přilákat její ruce zpátky ke svému obličejí.

„Kdepak,“ Selma na to přísně. „Mám práci.“ S jednou rukou na brlení postele a druhou na mém rameni se prosmýkne kolem mě.

„Vrátíš se ještě?“

Prošmajdá pokojem a vyjde na chodbu. Lucien se natahuje, aby se za ní podíval.

„A je pryč,“ povídám mu. „Dáš si ještě čokoládu?“ Lucien se sveze dozadu, konečky prstů neklidně zarývá do prostěradla.

„Mám ti udělat to, co ona?“ Uchopím jeho obličej do dlaní a tisknu mu tváře, až se mu vyšpulí rty. Cítím, jak mele čelistmi. Možná jsem moc opatrný. Palci ho hladím pod očima. Pořád dál. Když ho pustím, hlava mu žuchne dolů. Nesměje se jako u Selmy.

• • •

Na chodbě už není. Táta určitě ještě vysedává v kuárně.

„Právě jsem tě hledal,“ vyrazí ze sebe, jakmile vejdu. „Zrovna jsem chtěl jít za váma.“

„Lucien už zase spí.“

„Aha... tak to pak nemá smysl.“ Skloní se k automatu na kávu. „Dáš si taky?“ Zavrtím hlavou. U stolu v koutě sedí starší plešatý muž s dlouhým vousem, který má dole zastřižený do obloučku. Tře o sebe palec a ukazováček, jako by chtěl rozdělat oheň. Nehtem druhé ruky ťuká do desky stolu. Očividně

umí číst, protože před ním stojí přeložený karton: JACQUESI, KAŽDOU CELOU HODINU SI SMÍŠ ZAPÁLIT NOVOU CIGARETU. Jeho cestovní budíček ukazuje několik minut po dvanácté. Automat na kávu prská, pak ztichne. Táta netrpělivě mačká modré tlačítko, dokud se stroj opět nerozezní. „Ty škrti to seřídili tak, aby ti to nenatočilo ani kelímek.“ Jemu káva přetéká. „Koukej! Tomu říkám kafe.“

Kolem projde pečovatelka, vyběhnu na chodbu. „Zoubido!“ Umělohmotné dřeváky zapískají, jak se otáčí.

„Jé, Briane, to už doba.“ Odměřený úsměv patří tátovi.

Zoubida je moje nejoblíbenější pečovatelka. „Já myslím, že už tu nepracuješ.“

„Ale to víš že jo.“ Rukou si přejede po břiše. „Narodilo se mi děťátko, takže...“

„Fajn,“ utrousí táta. „Aspoň víš, do čeho jdeš.“ Dá mi herdu do ramene.

„To jdeš s křížkem po funuse...“ Tátovi chvíli trvá, než pochopí, že Zoubida si taky dělá legraci. Ale pak se jeho chuchot rozezní chodbou tak hlasitě, až se po nás všichni ohlížejí. Zoubida na mě mrkne.

„Už musím jít,“ řekne. A jako vždycky, když se vidíme, mi letmo sáhne na roztržený lalůček, jako by se s ním dalo ještě něco dělat. „Vypadáš s tím drsně,“ ujistí mě. „Tak zatím.“ Cítím, jak rudnu. S tátou pak jdeme k východu.

„Tak to máme za sebou.“ Táta zamává paní na recepci, ale ta zírá do obrazovky.

2

Slunce je vysoko. Naše stíny mají co dělat, aby nám stačily. V rohu parkoviště dřepí dělníci u svých dodávek. Jeden z nich do sebe obrátí skoro celou láhev vody naráz, zbyteček vylije sousedovi za krk. Další chlap dřepí vedle nich, z rukou si oprašuje bílé obláčky a pak si utrhne kus z bochníku, který leží mezi nimi na igelitové tašce.

„Máte chvíličku?“ Nedojde mi hned, že ten hlas mluví na nás. „Pane Chevaliere?“ Za námi spěchá pán s deskami v levé ruce.

„Co je komu do toho?“

„Jak to myslíte?“

„Kdo jste?“

Ten chlapík má pod bradou další bradu. A pod ní ještě jednu. „Santos,“ vydechne. Na pozdrav podá tátovi ruku. „Nedávno jsem tu nastoupil jako manažer.“

„Manažer, no to se podívejme...“

„Na recepci jsem vyrozuměl, že za Lucienem přišel na návštěvu otec.“ Zní to, jako by mluvil o někom jiném.

„My už jsme vlastně na odch...“ Táta stiskne čudlík na klíčcích od auta, aby odemkl dveře. Ale auto stojí od nás příliš daleko, než aby mohlo netrpělivě zamrkat reflektory.

„Budu stručný. Jde o Luciena.“

„Tak to se obraťte na jeho matku.“

„My jsme s vaší ženou skutečně mlu...“

„Bejvalou ženou.“

Táta si založí ruce na prsou, kůže rukávů mu na loktech zavrže.

„Pardon. Samozřejmě, Pochopitelně. S vaší bývalou partnerkou.“

„Pokud jde o prachy, vobratte se na ní.“

„Jde o něco jiného.“

„S tím se taky vobratte na ní.“

V kontejneru o kus dál duní sutiny, které vyklápějí z horního podlaží do odpadové šachty. „Z Lucienovy karty jsem vyrozuměl, že ho máte ve společné péči.“

„Poslyšte,“ vyjede táta. „My si svy klu ky pěkně rozdělili.“ Nakloní se k Santosovi. „Sama to tak chtěla. Vona Luciena. Já Briana.“

„Jde o letní týdny,“ pronese Santos váhavě. „Vzhledem k tomu, že vaše bývalá partnerka nemá z důvodu svatební cesty možnost se tomu vě...“

„Svatební cesty?“

„Moje máma se bude vdávat?“

„Ehm... No ano.“ Otevře desky, hned je zase zaklapne. „Tu informaci jsem obdržel od ní.“

„Za Didiera?“ ptám se. „Svatba už byla?“

„Předpokládám, že ano.“ Desky si drží před hrudí jako štít. „Vyrozuměl jsem, že odjeli na čtyři týdny na svatební cestu.“

„Čtyři tejdny?“ Táta se směje a do toho volá jo-jo-joj, jako to dělá, když někoho v *Nejzábavnějším domácím videu Ameriky* praští do obličeje houpačka.

„Promiňte, měl jsem zato, že o tom jste oba dva informováni.“

„A zatímco se tam válí někde na pláži, nechá tu Luciena vařit zaživa.“

„Já bych to takto neformuloval.“

„To vás jeho máma navedla, abyste nám to řek?“

„Ne, ne. To jistě ne. Jde o tu rekonstrukci. Nejspíš již jste si také všiml, že je nejvyšší čas toto zařízení zmodernizovat.“ Santosovi se uleví, že se může držet svého výkladu. „Jeho členění pochází ještě z doby, kdy sloužilo jako klášter. Teď je to spíše nemocnice než společné bydlení. Vlastně jsme chtěli být hotovi už v květnu, ale vždycky se vyskytnou nějaká překvapení. I když jsme plánovali s velkou časovou rezervou. Většinu mobilních obyvatel jsme mohli dočasně umístit do sesterských společností v regionu. Ale i tam potřebují vlastní kapacitu. Stále máme velký nedostatek lůžek. Moje otázka tedy zní: mohli byste si Luciena vzít na léto k sobě?“

„Tak to prrr.“ Táta zvedne ruce do výšky. „My sem tu a tam zaskočíme. Kluk ani pořádně neví, kdo jsme. A to u nás má proležet léto? Máme málo místa. Dva psi. Já s Brianem. A kromě toho...“ Zapne si zip bundy a zase ho trochu rozezne. „Musím chodit do práce.“

„Dobře.“ Manažer se usmívá bezvýrazným úsměvem. „To je jasné.“

„Rodiče aby tu za vás řešili vaše chyby.“ Táta na ukazováku točí klíčky od auta. „To máte z toho, že si vybíráte tu nejlacinější stavební firmu.“

„Tak to rozhodně není,“ brání se Santos. „Ti lidé odvádějí velmi dobrou práci. Firma chápe naléhavost situace. Je velice vstřícná, rodičům, kteří vypomůžou, nabízí jistou kompenzaci.“

Santos se podívá na hodinky. „Děkuji za váš čas. Budu hledat jiná řešení.“ Loučí se téměř neviditelným pokývnutím. „Ostatně, Lucienova matka je momentálně nedostupná, takže jí nemůžeme dát vědět o tom, kam Luciena umístíme. Mám o vývoji kolem Luciena informovat vás?“

„Cože?“

„Jestli vám mám dát vědět, kam Luciena umístíme?“

„Jóóó,“ povídá táta. „Určitě, určitě. To bych rád.“

Santos si vyndá z kapsy košile pero a naškrábe něco na popsaný lístek poznámkového bločku.

„V čem to jako spočívá?“

„Co?“

„No, ta kompenzace. Od té firmy.“

Santos rozevře desky a přilepí žlutý lístek na vnitřní záložku. „Mnoho rodičů si musí vzít volno nebo vybrat dovolenou, aby se mohli o dítě doma postarat. Často se k tomu přidají nečekané výdaje. Stavební firma jim tak chce finančně trochu vyjít vstříc.“

A když se chce Santos zase vydat ke vchodu, zeptá se táta: „A jakou sumičku to tak hodí?“

„Říkáme tomu výslovně náhrada, příspěvek.“

„A kolik to dělá?“

„Nemám to tady po ruce. Záleží na délce.“

„Tak aspoň zhruba.“

„Něco přes dvě stě třicet osm euro.“

„Za?“

„Za co?“

„Za měsíc?“

„Ne, za týden.“ Santos ukáže směrem k hlavnímu vchodu. „Teď už bohužel ale musím.“

„Nejdůležitější je, aby bylo o kluka dobře postaráno, že jo?“

„To je vždycky prvotní,“ odvětlí Santos. „Na to tu společně dbáme.“

Táta si dá pěsti v bok, pak si zase ruce založí. „No a kdybysme si ho přece jen na chvilku vzali k sobě?“

„To je od vás laskavé, ale já ještě můžu zkusit zalovit mezi externisty.“

„Měsíc bysme to určitě zvládli.“

Santosovi se z toho rozhovoru zjevně malinko zamotala hlava. „Právě jste mi tvrdil, že na to nemáte místo. I kvůli práci. A že o Luciena pečuje především matka.“

„To kvůli ní jsem sem tolik nechodil. Lucien za to přece nemůže?“

„Máte naprostou pravdu, dítě by pokud možno nemělo trpět konflikty mezi rodiči.“

„Jsem pořád jeho táta, že jo? A pro kluky to taky bude fajn, ne?“ Táta si mě nečekaně za zátylek přitáhne k sobě a zaťuká mi pěstí na hlavu. „Tenhle má celý léto volný. Kde jinde se bude mít Lucien líp?“ Vymaním se mu ze sevření.

„Poslyšte, budu k vám otevřený,“ začne Santos rozhodně. „Ta finanční podpora... nesmí být v žádném případě motivem, proč si brát Luciena domů. A ehm...“ Ale nic víc už nepřijde.

„Lucien je můj syn! A Brian má prázdniny. Takže se mu může věnovat.“

„A vaše práce? Váš syn potřebuje neustálou přítomnost. A bydlení, jak jste mi ho líčil?“

„Zaskočil jste mě. Ale pro vlastní děcko mám postel vždycky připravenou. Kdyžtak se sám vyspím venku. No, není to krása, že se kluci zase na delší dobu uvidí?“

Santos s tátou jako by oba čekali na odpověď toho druhého.

„Tak platí?“

Santos ignoruje podanou ruku a prohrabuje se papíry. „Musím to interně projednat. A nechat projít formálními postupy.“ Ružovými ředitelskými prsty vytáhne z desek volný list, prohlédne si lícovou stranu, obrátí ho. „Máme v systému vaše aktuální telefonní číslo?“

Táta se s ním dívá do papíru a odříkává číslice. „To poslední je sedmička nebo jednička?“

„Říkal jste přece sedm?“

„Tohle je sedmička.“ Táta mu vytrhne pero z ruky a naškrábe nad číslo velkou sedmičku. „A řekněte, že chcete mluvit s Chevalierem.“

„Dobrá.“ Teď Santos tátovi přece jen krátce potřese podanou rukou. „Ozvu se vám.“

• • •

Táta ukázněně vyjede z parkoviště, když zatačíme na hlavní, pustí blinkr. O kus dál dá dokonce někomu přednost. „Těch pár tejdnu,“ řekne potichu, i když nás nikdo jiný neslyší. „To pro vás přece bude fajn? A zas až tak těžký to bejt nemůže. Brácha bude ležet v posteli. Jednou za pár hodin se nakrmí přesnídávkou, když bude mít chuť, dostane další. Dá se mu trochu napít z jeho lahvičky. To je všecko rozepsané v takovém rozvrhu. Když si nadělá do plínek, vysprchuje se. Nejspíš kadí na minutu přesně, tak ho posadíme na mísu, dokud to z něj nevypadne. Dyt' má času habaděj. Zařídím mu telku k posteli, aby se na ni mohl mezitím koukat. A jejda, už je zase večer. Žínkou se mu přejede po obličejí, opucujou se mu drobečky a šup na kutě. Je to hračka, ne?“

„Hmm-hhh.“

Na asfaltu je pizza z králíka. Když se blíží naše auto, ptáci vzlétnou od rozježděných vnitřností. Nejdéle do nich klovou vrány a ty se také jako první odváží vrátit na silnici. U králíků jenom tak ůknutých táta většinou zabrzdí. Já musím vystoupit a podívat se, jestli se jim kolem očí nehemží moc havěti. Pak je vezmu za uši nebo za zadní nohy a položím je na korbu. Doma je dáme zmrazit pro psy.

• • •

Každých pár kilometrů předjíždíme nějaký čoudící traktor nebo pomalý nákladáček bez espézetky. Jedou do stodol v Saint-Arnaque. Někdy o vesnici dál. Věže balíků sena na rozkolísaných přívěsech se v mírných zatačkách naklánějí. Než je začneme předjíždět, táta dvakrát stiskne klaxon. Za volantem nákladáku, kolem kterého projíždíme, sedí kluk v mém věku, který si netroufne podívat stranou, když chvíli jedeme souběžně.

„Však my mámě ukážeme.“

„Co?“